

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Zijn cliënt was in geen velden of wegen te bekennen. Toegegeven, negen uur in de ochtend was wel erg matineus voor Ronny P, een junk van halverwege de dertig die de tweede helft van dat leven had besteed aan het scoren van 'wit' en 'bruin'. De strafzaak bij het hof, al een keer aangehouden op zijn verzoek vanwege een spoedopname van zijn cliënt in het penitentiair ziekenhuis, betrof een dagelijkse ruzie tussen junks omtrent geld of drugs of beide. Echt verdiept in het p.v. had hij zich pas in de trein, want hij had ondanks zes telefoontjes met familieleden en vier brieven naar evenzoveel adressen geen enkel contact kunnen leggen met Ronny P.

De kans dat Ronny P zou komen was, zo peinsde hij, dus te verwaarlozen klein. Maar ziet, de wonderen leken de wereld niet uit, want tegen het tijdstip waarop de zitting moest beginnen kwam een medewerker van de parketpolitie naar hem toe gedribbeld met de mededeling dat zijn cliënt 'op transport is geplaatst vanuit het HvB in Overschie.' Hmm... hij had buiten de waard, of liever gezegd Ronny P, gerekend. Even de tussentijdse balans opnemen: hij had zijn cliënt nooit gezien, het p.v. slechts vluchtig doorgenomen en al helemaal niet besproken met

Ronny zelf, die, zo had hij in de gauwigheid wel gezien, er blijk van gaf een geheel eigen, al dan niet door versuffende middelen getroebleerde kijk op de feiten te hebben.

X verdiepte zich haastig in het dossier en bereidde zich voor op een gesprek met Ronny P in het cellencomplex. Een kwartier en de contouren van een begin van een pleidooi later meldde de man van het parket problemen met de aanvoer. 'Busje is er nog niet' maar, zo vulde X zelf vriendelijk aan, 'komt zo', waarop de parketman hem even onderzoekend aankeek. Eerst de volgende zaak maar behandeld.

Het werd ijsberen, een praatje maken met de bode en luisteren naar, hoe bestond het, de werkdruk en een beetje lekker hautain rondolen in de immense hal en eens onderzoeken hoe het verder volstrekt nutteloze Zwartboek wachttijden werd bijgehouden. Ach, cfr. C. uit Vriezenveen had viereneenhalfuur gewacht op aanvoer van zijn cliënt, was toen zelf vijf minuten te laat gekomen en had toen een schrobbering gekregen.

Het kon altijd erger natuurlijk.

Anderhalf uur wachten en

anderhalve kop koffie, waaraan hij in de haast van het op tijd bij de zittingszaal willen zijn nog zijn tong verbrandde, later kwam de bode naar hem toe: of hij al gehoord had dat zijn zeer gewaardeerde cliënt afstand had gedaan; het wachten was alleen op de fax vanuit Overschie, dan konden ze beginnen. Hij moest een aanvechting tegengaan om zijn hoofd op de schouders van de bode te laten vallen.

Binnen keek de voorzitter, dezelfde die hem een aantal maanden tevoren uitstel had toegestaan, hem aan alsof hij volledig verantwoordelijk was voor het niet-verschijnen van zijn cliënt. Na zijn geweeklaag over de mislukte communicatie met zijn cliënt, concludeerde de voorzitter zelf al dat hij niet uitdrukkelijk gemachtigd was het woord te voeren, waarna de zaak verder zonder hem werd behandeld.

Hij had hij er nog graag een paar opmerkingen over gemaakt. Dat kon niet en, eerlijk was eerlijk, terwijl hij zijn blik liet gaan op het door Rob Birza ontworpen wandtapijt, wilde hij dat inmiddels ook niet meer.

'Ronny P, weg ermee', dacht hij baldadig ●

